muistopuheet.fi

Hyvät omaiset, hyvät ystävät,

olemme täällä saattamassa Pekka Antti Salmista – meille monille Peksiä – viimeiselle matkalleen, ja kiittämässä elämästä, jonka hän eli tarkasti, lempeästi ja reilusti.

Peksi syntyi 28. marraskuuta 1975 Oulussa. Sieltä hän lähti Tampereelle opiskelemaan tietotekniikkaa, ja jäi rakentamaan elämäänsä sinne: ensin opiskelijana, sitten ohjelmistokehittäjänä kasvuyrityksissä. Työssä häntä kuvasi yksi sana, jonka moni meistä kuuli kerta toisensa jälkeen: ratkaisukeskeisyys. Kun muut näkivät jumituksen, Peksi näki askelmerkit eteenpäin. Hän ei näyttänyt sitä suurilla eleillä, vaan hiljaisella varmuudella, joka rauhoitti muut ympärillä.

Hän oli Katjan puoliso, Oonan ja Eliaksen isä, veljensä Matin uskottu. Meille ystäville hän oli utelias, rauhallinen, huumorintajuinen ja ennen kaikkea lojaali. Sellainen ihminen, jonka ääni puhelimessa laski sykettä jo ennen kuin hän ehti sanoa neuvoaan.

Meidän ystävyytemme kesti yli 25 vuotta – luennoilta ensimmäiseen harjoittelupaikkaan, yövuoroista viikonloppuretkille ja pitkille vaelluksille. Rakkain muistoni on viikko Hetassa. Nukuimme revontulten alla, varpaat jäätyivät makuupusseissa, ja silti Peksi kertoi vitsejä, joiden punchline ehti taivaalle juuri, kun vihreä kaari kirkastui. Hän osasi kääntää kylmänkin yön lämpimäksi.

Luonto oli hänelle enemmän kuin maisema. Se oli tapa olla. Hän vaelsi, polki maastopyörällä, viritti siiman tyynenä aamuna ja nappasi joskus akustisen kitaran, kun nuotio hiipui. Kameran takana hän ei metsästänyt näyttäviä otoksia, vaan hetkiä, joissa valo ja hiljaisuus kohtasivat. Siksi hänen kuvansa

hengittivät – niissä oli sama harkittu rauha kuin hänessä.

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Moni meistä muistaa myös nuorten koodikerhon, jonka hän veti. Hän ei vain opettanut muuttujia ja silmukoita. Hän opetti malttia, ihmettelyä ja sitä, että reiluus ja luotettavuus eivät ole lisäominaisuuksia, vaan pohja, jolle kaikki rakentuu.

Mitä me kaipaamme? Hänen tyynnyttävää läsnäoloaan. Harkittuja neuvoja, joissa ei ollut painetta vaan suunta. Ja niitä viestejä, jotka alkoivat sanoilla: “Lähdetäänkö huomenna?” – ja yhtäkkiä olimme järven rannassa tai polulla, jossa kartta vaihtui nauruun.

Peksi ehti 48-vuotiaaksi. Numero on pieni, mutta jälki on laaja. Se näkyy Katjassa, Oonassa ja Eliaksessa, Matissa, työtovereissa ja ystävissä, retkipoluilla, joilla hän kulki niin, että luonto jäi parempaan kuntoon kuin tullessa. Se näkyy siinä, että tänäänkin valitsemme hänen arvojensa mukaisesti: reiluuden, ystävyyden, luotettavuuden ja luonnon kunnioituksen.

Peksin toive oli, että kukkien sijaan ohjaamme muistamiset luontojärjestölle. Ja että jaamme muistot yhteiseen kuvagalleriaan – ne pienet hetket, joista hänen tarinansa rakentui. Tehdään niin, jotta hänen katseensa maailmaan jatkaa kulkuaan meidän kauttamme.

Kiitos, Peksi, että osoitit, miten pitkälle pääsee rauhalla ja uteliaisuudella. Me jatkamme matkaa niillä askelmerkeillä, jotka meille piirsit.

Hyvästi, ystävä. Me pidämme huolen toisistamme – ja lähdemme, kun polku kutsuu.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi